

Monstrul furtunii

GAAARRRR OOOOAAAAMMM!

tuna prin pădure.

Micul teckel cu păr sârmos, Arik, rămase speriat pe loc. „Ajutor! Un monstru!“ gândi el. Trebuie să fie uriaș și probabil pe undeva prin preajmă!

Un fulger zvâcni în noapte. Pentru o clipă, se făcu lumină ca ziua și Arik privi înfricoșat împrejur. Nu putu desluși nicăieri vreun monstru.

„Ia te uită, ce furtună“, se liniști el. Era singur-singurel în mijlocul pădurii, iar acum se întunecase din nou de-a binelea. Puternicul trosnet al unui tunet cutremură din nou tăcerea.

Cum de ajunsese aici? Arik, pur și simplu, nu-și putea aminti.

Până azi nu mai plecase singur de acasă. Jette și Tim își fac cu siguranță griji pentru el. Îi dăduseră o zgardă roșie, cu un bumb argintiu. Pe spatele acestuia era numele lui, Arik, și adresa lui, ca să nu se rătăcească. Cei doi copii știau cât de mult îi place să hoinărească. Dar aici nu era nimeni care să poată citi adresa lui Tim și a lui Jette.

Un fulger străpunse din nou cerul nopții.

GAAARRRBR OOOAAAMMM!

Arik alergă nebunește mai departe. Încearcă să se gândească la minunatele curse cu Tim: Tim pedala pe bicicletă cât de repede putea, iar Arik alerga, lătrând, pe lângă el.

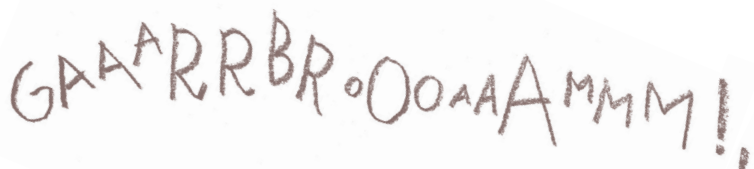
Dar fuga de acum nu era deloc distractivă și mai începuse și ploaia. Blana i se lipea de corp, iar frunzele de sub labele lui deveniseră ude și alunecoase.

Brusc, Arik alunecă și căzu. Din cauza întunericului, căzuse într-o groapă și se lovide.

– Aaaaaa!

Își mișcă cu grijă labele. Acasă, Jette îl scărpină mereu pe după ureche atunci când se lovea. Era cea mai bună scărpinătoare-după-ureche din lume.

Următorul fulger îl făcu pe Arik să sară în picioare. În timpul scurtei străluminări își dădu seama că alunecase într-o groapă cu adevărat adâncă.

A handwritten string of sound effects in brown ink, reading "GAAARRRBR OOOAAAMMM!". The letters are stylized and slanted, with some overlapping. There are three 'O's in the middle, followed by four 'A's and three 'M's, ending with an exclamation point.

urlă monstrul furtunii.

Arik voia acasă. Înnebunit, încercă să urce, dar alunecă și se lovi de fundul gropii. Pereții de pământ erau uzi și noroioși. Arik alunecă iar, dar încercă din nou să iasă. Și încă o dată, și încă o dată. Nu avea nicio șansă.

Trist, se rostogoli la pământ. Dacă nu putea fi împreună cu Jette și Tim, atunci măcar să-i viseze.

Siluate întunecate

- Măi să fie! Uite, acolo jos e unul.
- Oh, un pui de porc mistreț. Ce dulce e!
- Nu e porc mistreț, iepure Iasomie.

– Nu? Păcat.

– Hopa, mai trăiește?

Arik căscă. Ploaia încetase, iar luna era sus pe cer. Era în continuare captiv în groapă. Dar parcă auzise voci, sau...?

– Fir-ar să fie! Acum l-ați trezit.

Arik își ridică încet capul. Sus, la marginea gropii, se mișcau patru făpturi ca niște umbre întunecate.

Recunoscuse o pisică. Ochii ei luminau în jos spre el ca lanternele cu neon portocaliu. Lângă ea era un iepuraș de casă, din blana căruia săreau scânteii pe cerul nopții. De jur împrejurul celor doi țopăia un șoarece pe etichetele din spate, care erau deosebit de lungi. Pe umeri purta ceva asemănător ușiței unei colivii. Arik nu-l văzuse încă pe cel de-al patrulea animal.

– Bună, ești și tu un câțel? Îmi înțelegi limba? îl întrebă el pe străin.

Coadă animalului apăru în întuneric și se încolăci în spirală.

– Vorbim cu toți aceeași limbă, răspunse misterios străinul.

– Platon e un cameleon din Grecia, strigă șoricelul.

– Din țara reptilelor? Micul teckel cu păr sârmos se scutură. Deci ești o reptilă?

Platon roti surprins un ochi în direcția lui Arik.

– Măi să fie! Da, așa este.

– Eu sunt Chili, pălăvrăgi șoarecele mai departe. Pisica se numește Tara, iar iepurele, Iasomie. Dar cine ești tu?

– Arik. Privi uimit de la un animal la altul, până ajunse din nou la șoarece. Acum știu ce s-a întâmplat, lătră el ușurat. E doar un vis! Altfel de ce ai avea picioare atât de lungi?

– Nu ai mai văzut niciodată un șoarece-săritor-de-deșert? Chili sări ca o minge de cauciuc în aer.

– Nici măcar un șoarece săritor ca tine, spuse Arik.

– Hihih, ești foarte dulce, strigă iepurele Iasomie. Dar să știi că nu visezi, îmi pare rău.

Tara mieună nerăbdătoare.

– Haideți, trebuie să mergem acasă.

– Și eu vreau acasă! strigă Arik agitat și sări în picioare.

– Atunci, du-te, spuse pisica. Se îndepărtă și ceilalți o urmară.

– Pa, Arik, strigă șoarecele-săritor-de-deșert Chili.

– Așteptați! M-am rătăcit și nu mai știu pe unde să ies din pădure, strigă Arik repede. Și am mai și căzut în blestemata asta de groapă!

Animalele se întoarseră din nou spre el.

- Ce ai spus? întrebă cameleonul Platon.
 - Am căzut în groapă, repetă Arik.
 - Nu, ce ai spus mai înainte! strigară Tara, Platon, Chili și Iasomie într-un glas.
 - Nu știu pe unde să ies din pădure, spuse Arik.
- Deasupra lui, animăluțele își apropiaseră capetele și şușoteau.
- Poate că e unul ca noi, îl auzi Arik șoptind pe Platon.
 - Minunat, atunci ne putem juca cu el! strigă Chili.
 - Dar dacă, pur și simplu, s-a rătăcit? spuse Tara.
 - Nu prea pare. Platon întoarse din nou un ochi în direcția lui Arik.
 - Perpetua va ști ce s-a întâmplat cu el. Cine e de acord să-l ajutăm? întrebă Iasomie.
- Unul după altul, animalele ridicară câte o labă. Deciși, se întoarseră cu toții din nou spre Arik.
- Ghemotocul de blană coboară la tine. Tara îi dădu lui Chili un brânci puternic cu o labă.
 - Hopa! Micul șoarece-săritor-de-deșert se rostogoli în groapă, se dădu peste cap și ateriză din nou pe labelle din spate. Chili luă grilajul de pe umerii lui de șoricel și i-l întinse lui Arik.

– Te poți prinde cu colții de asta. E ușa de la vechea mea colivie. Te tragem cu ea afară.

– Haideți repede, până nu-mi găurește Tara blana! strigă Iasomie.

Tara apucase iepurele cu botul de ceafă și-l lăsă să se legene deasupra abisului. Platon se agăță cu coada de cameleon de piciorul lui Iasomie.

Labele lui din față erau întinse spre Chili.

– O scară de salvare din animale, spuse uimit Arik. Dar să nu mă lăsați să cad!

Platon rânji.

– Nu-ți face griji, treaba e mai sigură ca moartea.

Arik apucă ușa coliviei. Lanțul de animale se puse în mișcare: Tara se îndepărtă de groapă și-i trase pe Iasomie, Platon, Chili și Arik după ea.

Arik ajunse la marginea gropii și se cățără afară.

– Mulțumesc! spuse el, dar tresări speriat când îi căzu privirea pe Chili. Aici sus, în lumina lunii, șoarecele-săritor-de-deșert arăta destul de ciudat: lui Chili îi lipsea pe alocuri blana și din urechea stângă lipsea o bucățică.

– Chiar că nu ești un pui de porc mistreț, strigă Iasomie vesel.

Arik întoarse capul în direcția iepurelui. Blana lui Iasomie era cenușiu-argintie și era înfoiată pe tot corpul. Vârfurile firelor de blană scoteau scânteii! Simți privirea pisicii în spatele lui și se întoarse.

Blana Tarei fusese probabil neagră mai demult. Dar acum era decolorată și mată. Tara îl săgetă pe Arik cu ochii ei de lanternă direct în față. El întoarse rapid privirea.

Apoi îi căzu privirea asupra lui Platon. Pielea lui deameleon era de un verde pal, ca o cârpă de spălat folosită.

Arik se retrase. Într-o parte, Platon avea o gaură, prin care i se puteau număra coastele!

– Ce s-a întâmplat cu voi? întrebă Arik îngrozit.

Cameleonul își roti ochii.

- Să-ți arătăm drumul prin pădure?
 - Oh, da! Chili țopăia emoționat de colo colo.
 - Vino cu noi, șopti Iasomie.
- Ochii Tarei străluceau.
- Te ducem acasă.

